

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1178/2018
04.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Алишић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Јасика, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2704/17 од 08.11.2017. године, у седници одржаној 04.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2704/17 од 08.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 882/2016 од 01.06.2017. године, одбијен је тужбени захтев ради утврђења да је тужилац стекао право службености коришћења бунара који се налази на к.п. бр. .../... КО ..., у корист к.п. .../... КО ..., ради заливања баште и одржавања хигијене дворишта, на начин наведен у изреци, на основу одржаја, те да тужени трпе упис ове службености у Катастар непокретности Инђија. Обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 517.450,00 динара, са законском затезном каматом од 01.06.2017. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2704/17 од 08.11.2017. године, усвојена је жалба тужиоца, а првостепена пресуда укинута и утврђено да је тужилац стекао право службености коришћења бунара који се налази на к.п. .../... КО ..., за потребе заливања баште и одржавања хигијене дворишта на к.п. .../... КО ..., коришћењем две пумпе у бунару и хидрофора преко водоводне цеви која од бунара на к.п. .../... КО ... спроводи воду до к.п. .../... КО ..., по основу одржаја, те да тужени трпе упис ове службености у Катастар непокретности Инђија, како је изреком наведено. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 237.550,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, као и трошкове жалбеног поступка у износу од 107.700,00 динара, док је

одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате од пресуђења до извршности пресуде, на досуђене трошкове првостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију из свих законских разлога, с позивом на одредбу члана 407. Закона о парничном поступку.

Тужилац је одговорио на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11, 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није почињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези члана 314. ЗПП, на коју ревизија указује, јер је ту повреду починио првостепени суд када је пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изнети супротно члану 314. став 1. ЗПП, а другостепени суд је ову повреду отклонио када је оцени доказа приступио уз примену става 2. исте законске одредбе.

Према чињеничном стању које је утврдио другостепени суд у смислу члана 383., у вези чланова 384. и 385. ЗПП, произлази да су правни претходници странака, шездесетих година прошлог века, поделили кат.парцелу добијену колонизацијом, тако што је правном претходнику тужиоца припала к.п. .../... КО ..., а правном претходнику тужених к.п. .../... КО Парцеле су суседне, на парцели тужених се налази бунар који су парничне странке, укључујући и њихове правне претходнике, заједнички користили за потребе својих домаћинстава. Након поделе плаца, а у периоду од 1965.-1966. године правни претходник тужених је на међи подигао зид на коме су направљена врата, која су служила породици тужиоца да из бунара узима воду. Такво стање је постојало до 1970. године када су ископани шахти, по један на свакој од парцела странака, постављени хидрофори и разведене водоводне цеви, тако да су воду из бунара користили уз помоћ пумпи у бунару и разведене водоводне цеви и хидрофора. Након тога је сада пок.правни претходник тужених зазидао врата у зиду на међи. У току 1975.-1976.године спроведен је градски водовод на који су прикључене куће странака. Од тада породично домаћинство тужених не користи воду из бунара, али је породично домаћинство тужиоца наставило да користи бунар за подмиривање потребе за техничком водом, с тим што је ради поправке пумпе тужилац улазио на дворишна врата са улице, све до августа 2013.године, када је преминуо правни претходник тужених ДД . Тужбу је тужилац поднео 26.01.2015. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања и постављеног тужбеног захтева, другостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 54. став 1., у вези члана 56. Закона о основама својинскоправних односа, јер је тужилац, као титулар повласног добра, фактички остварио службеност коришћења воде из бунара тужених за време од 20 година, а тужени као титулари послужног добра се томе нису противили, почев од шездесетих година прошлог века до августа 2013.године, када су га онемогућили у вршењу службености, након чега је тужилац поднео тужбу 26.01.2015. године.

Ревизијским наводима се законитост и правилност побијане пресуде не доводи у сумњу. Наиме, изнету и образложену оцену доказа другостепеног суда прихвата Врховни касациони суд. Чињенице и околности везано за начин употребе воде из бунара до 1970. године другостепени суд је утврдио из сагласних исказа парничних странака. Доказе на околности коришћења воде из бунара након 1970. године другостепени суд је утврдио из исказа тужиоца и сведока ЋЋ, из којих произлази да су се тужилац и његови чланови породице прилагодили другачијем приступу коришћења воде из бунара, али нису престали да је користе.

Код таквог чињеничног утврђења правилна је оцена другостепеног суда да тужени нису доказали да се предметна службеност угасила због некоришћења, а терет доказивања тих чињеница је био на туженима, сагласно члану 231.став 3. ЗПП. Чињеница да је правни претходник тужених зазидао врата у зиду на међи, а тужилац и чланови његове породице се томе нису противили, не води закључку да је престала потреба за овом службеношћу, већ указује да је измењен начин приступа послужној парцели који не представља промену околности која доводи до гашења службености, у смислу члана 58. Закона о основама својинско-правних односа. Такође, изградња водовода није промена околности која доводи до гашења ове службености, јер и тада није престао основ намене службености, а то је техничка вода за заливање и хигијену дворишта.

Без значаја је на исход овог спора постојање парнице о сметању државине између странака, јер се у спору за сметање државине не расправља о праву на вршење службености, у конкретном случају о стицању стварне службености одржајем, сагласно члану 54. Закона о основама својинскоправних односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцу не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић